

örök készenlétben,
örökkön szembe nézve,
s nem hajlani mégsem
a kétségbeesésre,

kiállni verten az élre,
maradni hadvezérnek,
és tudni, félvén se félve,
a végső vereséget.

MENTŐ

Nem az utcákon, bennünk száguld
veszettül szirénázva,
mibennünk vált a lámpa
sárgára, zöldre; tágult
pupillánk transzparensen
int legelőször szabadot
megkönnyebbülten, látva, hogy
nem minket ért a balszerencse.
Mevárjuk, amíg vált a lámpa,
aztán a megváltottak jussán,
átmentjük magunkat a zebrán
— a biztos bizonytalanságba —
az egyetlen helyen, hol igazunk
lehetne még, ha meghalunk.

ÖNELŐHÍVÁS

Hitek, babonák, hagyományok,
elvek, célok, meztelen lányok,
álmok;

múlt, kenyérgonád, fiam jövője,
az erkölcs s a törvény gögje,
csődje;

versek, hiúság, csömör másnap,
— mozdult-kép, mit halálba

[mártnak — :
látzat.

TÉNAGY SÁNDOR

A MÁSIK SZERELEM

Ez már a másik szerelem,
a múlhatatlanabb, a láthatatlanabb.

Jelképnek nincs virág,
sütemény-szív, nincs galamb.
Ha valamit adni kell,
adod önmagad.

*Ez már a másik szerelem,
nemcsak a pillantásé, az érintésé,
nemcsak szünet, a szabad órák játékszere. —
Nincs is még neve.*

*Jöttél és elolvadt a hó,
a könyvekben igazabb lett egy mondat.*

*Legenda vagy, akár az isten,
otthona lettél otthonomnak,
pedig csak szobát látok, asztalt, széket,
s egy emberarcot: téged.*

*Csak magamat látom meghalni, fölébredni:
reggel búcsúzom, délután várlak. —
Ez már a másik szerelem:
naponta megtalálalak.*

MINT LEVETHETETLEN INGET

Csoóri Sándornak

*Csak néha sikerül kiszöknöm
a fájdalom sivár internátusából,
úgy nézek nőkre, madarakra,
mint véletlen rajzokra —
karom kibomlik, szemem lángol.*

*Erőm szemfényvesztése,
Holdból vetített mozikép:
de messze kerültél, világ!
Csak kérdésed maradt itt,
csak a háztetők keresztretjtvényét
körmölgető hársfaág.*

*Szabadulnék, végleg, igazából,
szaladnék, mint régen, egészségesen
főtérre, szőlőhegyre,
mosolyognék, mert süt a Nap,
s nem szorulna a kényszer zabla-szíja
szememre, számra, tenyeremre.*

*Mint levethetetlen inget,
hordom szégyenem pironkodva,
úgy nézek kertekre, fákra,
mint az ég vakító ablakára
a tavasz lesoványodott hadifoglya.*